З ума зведе мене, жадана,
Ця справжність ласк, ця повна добрість,
Ця суть віддання і владання.

Чолом пірнувши в твоє лоно,
Відчайно, рвійно, тужно, спрагло
Молю: відмов мені, мадонно!

Жени у ніч мене, у безвість,
Мій жар згаси погорди льодом,
Глумом верни мені тверезість.

Жага — тиран, життя — катівня,
Блаженства мить стає прокльоном!
Тікаю — з надміру хотіння.

Цю плоть твою в розкішній дрожі
Волію бачити в минулім —
На спогадів духмянім ложі.

А на сторожі всіх незвідань
Краси хранительку поставлю —
Сувору й непідкупну Віддаль.

Я мрію збережу прекрасну
Про жінку, що мене кохає
І що її навіки прагну.